

[Aksel Møller.]

Medborgere med Trusler om nye direkte Skatter, hvis dette eller hint ikke holder. Saa vidt jeg husker, var det den højtærede Finansminister — hvis det ikke var det, bliver jeg formentlig korrigeret, maaske var det den højtærede Statsminister, en af de højtærede Ministre var det i alt Fald —, som umiddelbart efter sin Ophøjelse satte sig det Maal, at nu skulde det igen kunne betale sig at tjene Penge. Forhøjelse af de direkte Skatter befordrer i hvert Fald ikke den Eksportoffensiv og det Initiativ, vi har Brug for, en saadan Forhøjelse vil heller ikke være nødvendig. Saa længe et Flertal af de fiskale Toldsatser ikke er forhøjet — og det er ikke sket siden 1930 —, er der for mig og mit Parti at se ingen Grund til en Forhøjelse af de direkte Skatter. Skulde den højtærede Finansminister komme i Nød, behøver han altsaa blot at pristalsregulere disse fiskale Toldsatser, men maaske indgaar dette allerede paa dette Tidspunkt i Regeringens Overvejelser om Importbegrænsning.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilsige mit Partis Medarbejderskab til Lovforslagenes Gennemførelse efter en Udvalgsbehandling.

Aksel Larsen: Jeg finder det lidt hensigtsmæssigt at benytte denne Lejlighed til at tage Forskud paa Finanslovdebatten og kan derfor ikke følge det Eksempel, der er givet af andre ærede Ordførere, heller ikke det, der er givet af den ærede Repræsentant for den kulturbærende Overklasse.

Saa vidt det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslagene og af den højtærede Ministers Frem sættelsestale, drejer det sig her i og for sig om en Rationalisering af den hidtidige Lovgivning om de paagældende midlertidige Forbrugsafgifter, en Rationalisering, som skulde tilsigte at bringe det hele under een Hat, at gøre Lovene mere overskuelige og at gøre Administrationen lettere, samtidig med at Afgifterne skulde give Statskassen det samme Provenu som hidtil.

Det kan være aldeles udmærket, og selv om man har været Modstander af de paagældende Afgifter, da de blev indført, kan man godt sige nu, da de løber alligevel, at man ikke har noget imod, at Lovene rationaliseres, saa der kommer lidt mere Fornuft over dem. Paa den anden Side er det nødvendigt for os at tage et Forbehold, det nemlig, at man maa overveje, dels om Statskassen kan siges at have saa megen Brug for de Penge, som man hidtil har hævdet,

— den Finanslov, der er fremlagt, tyder ikke paa det —, dels om Provenuet nu virkelig vil blive det samme, selv om Lovens Udformning bliver en anden.

Jeg vil tillade mig at erindre den højtærede Finansminister om, at ifølge hans Finanslovsforslag har han budgetteret med en Stigning af de direkte Skatter paa 152 Mill. Kr., men en Del af denne Stigning skyldes en prisværdig Afskaffelse af den tidligere Underbudgettering. Hvad de indirekte Skatter angaar, er der en Stigning i Forhold til Aaret i Forvejen paa 244 Mill. Kr., hvortil kommer en Stigning paa 100 Mill. Kr., som ikke har kunnet indarbejdes i Finanslovsforslaget, og en Stigning i Jernbanernes og Postvæsenets Takster paa andre 100 Mill. Kr., i alt 444 Mill. Kr.s Stigning i de indirekte Skatter, medens de direkte Skatters Stigning, som sagt, kun er 150 Mill. Kr. efter Finanslovsforslaget.

Under de Omstændigheder mener jeg, at Rigsdagen har Pligt til ved Behandlingen af disse Lovforslag at overveje, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt at benytte Lejligheden til at mildne den indirekte Skattebyrde, og det kan naturligvis gøres, nu da Regeringen er kommet med saadanne Lovforslag.

Jeg mener, at man nu bør overveje, om man ikke skulde afskaffe Resten af de Omsætningsafgifter, der i sin Tid blev indført sammen med Tøjskatten. Jeg tænker paa Afgiften paa Guld-, Sølv- og Platinvarer samt Ure, paa Chokoladeafgiften og Afgiften paa Toiletartikler o. lign. Maaske vil man ikke gaa med til at afskaffe dem fuldstændigt — jeg synes jo ikke, deres Provenu er saa stort, at det kan have meget stor Betydning for Finansministeren —, men saa kan man kigge paa, om der ikke er visse Ting, der burde fritages for Afgift. Jeg tænker paa Ure. Selv om man kan sige, at en Del af de andre Ting, der kommer ind under den paagældende Afgift, kan være luksusbetonede Genstande, saa tror jeg ikke, at Lommeure, Armbaandsure og Vækkeure kan betragtes som Luxus, og i alt Fald henstiller jeg til Overvejelse, om man ikke i det mindste skulde afskaffe Afgiften paa saadanne Genstande. Men det er naturligvis alt sammen noget, som kan overvejes, og da jeg gaar ud fra, at der bliver nedsat et Udvalg til Behandling af Lovforslagene, og at dette Udvalg faar den fornødne Tid til at arbejde, saa henstiller jeg, at disse Bemærkninger bliver taget i Betragtning.

Jeg henstiller samtidig, at Udvalget faar Lejlighed til en virkelig grundig Un-